

Arrest

nr. 302 567 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 25 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, dient op 7 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 17 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Markikhel, gelegen in het district Shirzad in de provincie Nangarhar (Afghanistan).

Op 5 december 2020 was u in Afghanistan na school aan het studeren op de velden van uw gezin toen er dichtbij een bom ontplofte. Twee mensen lagen zwaargewond op de grond, op ongeveer veertig tot vijftig meter van u. Later bleek het om twee talibanleden te gaan die uiteindelijk het leven lieten. Na deze bomontploffing liep u naar huis. Eenmaal thuis aangekomen werd er ongeveer een uur later een brief bezorgd door de taliban. Vervolgens weer een uur later klopten de taliban op de deur. De taliban hadden namelijk uw boeken en uw telefoon gevonden op de velden dichtbij het incident. Uw vader en grootvader gingen naar buiten, hun handen werden vastgebonden en enkele minuten later hoorde u het geluid van kogels. Uw moeder vertelde u om weg te lopen. U bent vervolgens ontsnapt via een tweede deur van het huis. Daarna nam u contact op met uw oom [M.] en kwam u te weten dat uw vader en grootvader werden vermoord. Vervolgens was u drie uur onderweg naar het dorp Dando. De volgende dag contacteerde u uw oom en vroeg u wat u moest doen. Hij vertelde u dat u naar de stad moest komen, wat u deed. Uw oom regelde toen uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan ongeveer twaalf dagen na de moord op uw vader en grootvader. U reisde via Pakistan naar Iran, waar u tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan aankwam. In Iran kwam u te weten dat uw moeder, broers en zussen verhuisden naar de ooms van uw moeder in het dorp Lekshak (district Khogyani). Vervolgens reisde u verder via Turkije en Bulgarije naar Servië. Bij aankomst in Servië werd u geïnformeerd dat de taliban twee maanden eerder uw huis in brand hadden gestoken. Vanuit Servië reisde u verder naar Bosnië waar u geïnformeerd werd dat de taliban voor een tweede keer waren langsgelopen bij uw familie en het huis doorzochten op zoek naar u en uw oom [M.]. U reisde vervolgens via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U hebt nooit asiel gevraagd in een van deze landen, maar in Bulgarije en Italië werden wel uw vingerafdrukken genomen. Na ongeveer negen maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 5 september 2021 in België aan en op 7 september 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming aan.

Drie maanden geleden hebt u voor het laatst met uw oom [M.] gesproken die een journalist was en voor het parlement werkte. Momenteel is hij verdwenen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het feit dat u door hen beschuldigd werd een spion te zijn en ze uw vader en grootvader reeds hebben vermoord.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument); een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van de taskara van uw moeder; een kopie van een dreigbrief van de taliban; zes kopieën van onderwijsdocumenten van uw oom [M.]; en de enveloppen waarmee de onderwijsdocumenten van [M.] vanuit Afghanistan naar u werden gestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die deel uitmaakt van uw administratieve dossier, blijkt dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk (d.d. 19 augustus 2021) liet noteren dat u [K.D.] heet. Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal of u ooit andere namen, schuilnamen of aliassen had gebruikt, antwoordde u ontkennend (Notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 december 2022 [hierna NPO], p. 4). Geconfronteerd vervolgens met deze informatie, verklaarde u nooit in Oostenrijk te zijn geweest en ontkende u daar de naam [K.D.] te hebben gebruikt (NPO, p. 28). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen zet uw bedrieglijke handelswijze niet recht en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas. In dit verband bleek u ook over uw leeftijd geen klare wijn te willen schenken. Vooreerst liet u in Bulgarije noteren dat u geboren was op 2 januari 2004 en in Oostenrijk liet u noteren dat u geboren was op 1 januari 2005. In België verklaarde u op het moment van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, op 6 september 2021, minderjarig te zijn en geboren te zijn op 6 juli 2005. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 6 oktober 2021 een leeftijd werd toegekend van 20,8 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar — kon u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Hierop gewezen bij de DVZ, bleef u erbij 17 jaar oud te zijn geweest bij uw binnenkomst in België (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 3). Opnieuw tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd naar uw leeftijd toen u in België toekwam en geconfronteerd hierbij met voornoemde vaststellingen in het leeftijdsonderzoek bleef u erbij minderjarig te zijn geweest op het ogenblik van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België (NPO, p. 3). Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht. Dit ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. In dit verband legde u een kopie neer van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) die uw vermeende identiteit en leeftijd zou kunnen staven (NPO, p. 3 en p. 20). Deze vermeldt effectief de voornaam van [D.] en stelt dat u een leeftijd had van tien jaar in het jaar 1393 wat gelijkgesteld werd met een leeftijd van 10 jaar in 2014. De bewijswaarde van dit document is evenwel bijzonder relatief. Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd aan uw administratief dossier toegevoegd) blijkt vooreerst dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien betreft het hier slechts een kopie die door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat dit document ook het enige document betreft dat u neerlegt dat uw identiteit kan staven. Gelet op bovenstaande vaststellingen is uw identiteit derhalve niet aangetoond.

Uit het feit dat u (i) bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk een andere naam liet optekenen en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zelfs na confrontatie dit bleef ontkennen, (ii) op uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij aangaande uw leeftijd bleef volhouden bij uw aankomst in België minderjarig te zijn geweest en (iii) een taskara neerlegt die melding maakt van een jongere leeftijd dan die vastgesteld na leeftijdsonderzoek, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze probeerde te misleiden, tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook bijkomend dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde kopie van uw taskara.

Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland (zo ook elders) correct inlicht over zijn

identiteit en vluchtmotieven. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees gedood te worden door de taliban net zoals ze uw vader en uw grootvader hebben vermoord. Dit omdat u aanzien werd als een spion doordat er twee taliban leden omkwamen bij een bomaanslag waarbij uw telefoon en boeken in de omgeving werden gevonden (Dienst Vreemdelingen Zaken [hierna DVZ], CGVS vragenlijst, vraag 3.4 en 3.5 & NPO, p. 21-22 en p. 28). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst werden er ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt tussen uw verklaringen bij de Dienst Voogdij, bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. In dit verband is het duidelijk dat u bepaalde zaken anders voorstelt, dat u uw verklaringen aanpast, alsook verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS was u niet in staat om een bevredigende verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheden en tekortkomingen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Voogdij dat het adres van uw ouders u onbekend was, maar dat uw broers en zussen zich in Dando bevonden (Dienst Voogdij, Niet-Begeleide Minderjarige Fiche, p.2-3). Vervolgens verklaarde u bij de DVZ dat uw beide ouders, broers en zussen op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan nog in uw geboortedorp Markikhel woonden en dat u sinds uw vertrek geen contact meer hebt gehad met uw ouders (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 13A en vraag 17). Bovenstaande verklaringen komen niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS, waarbij u stelde dat uw vader in Afghanistan werd vermoord en dat u tijdens uw reisweg naar België reeds in Iran werd geïnformeerd dat uw moeder, zussen en broers verhuisd waren naar het dorp Lekshak in het district Khogyani (NPO, p.3).

Dat u meermaals bij de DVZ verklaarde dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan met niemand van uw familie contact hebt gehad (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 3.5 & DVZ, Verklaring DVZ, vraag 13A), strookt evenmin met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde op het CGVS meermaals na uw vertrek uit Afghanistan contact te hebben gehad met uw familie (NPO, p. 12 en p. 20). Hierop gewezen, verklaarde u bovenstaande bij DVZ nooit verklaard te hebben en toen bij de DVZ verklaarde te hebben dat u om de drie tot vier maanden contact hebt gehad met uw familie (NPO, p. 20). Het louter ontkennen en wijzigen van voorgaande verklaringen is onvoldoende om deze ernstige tegenstrijdigheid recht te zetten, temeer ook daar u nog op andere punten incoherente verklaringen aflegde. Vervolgens verklaarde u bij de Dienst Voogdij dat u Afghanistan hebt verlaten door problemen met de taliban. Zo hadden de taliban twee van uw familieleden vermoord en uw vader geblesseerd waardoor hij niet meer kon bewegen (Dienst Voogdij, Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 3 en 4). Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader door de taliban werd mishandeld, maar repte u geen woord over een moord op hem (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Vervolgens, zoals reeds bovenaan aangehaald, werd u bij de DVZ expliciet bevraagd over de verblijfplaats van uw vader en verklaarde u dat uw vader zich nog in Markikhel bevond toen u uit Afghanistan vertrok (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 13A). Gezien bovenstaande verklaringen is het opmerkelijk en uiterst bevreemdend dat u op het CGVS plost verklaarde dat u, toen u zich nog in Afghanistan bevond, geïnformeerd werd dat zowel uw vader als uw grootvader door de taliban vermoord werden (NPO, p. 22). Hierop gewezen, verklaarde u bij de DVZ en de Dienst Voogdij wel degelijk hetzelfde te hebben verklaard als op het CGVS en daar wel degelijk te hebben verklaard dat zowel uw vader als uw grootvader door de taliban werden neergeschoten (NPO, p. 27 en 28). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat ook hier niet ter verantwoording van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat u uw verklaringen afgelegd op de DVZ in het kader van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien verklaarde u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen en dat u daar in het kort alle essentiële elementen hebt kunnen aangeven in verband met uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 2 en 3). Bovendien staat ook de naam van uw vader "[Z.]" vermeld op de enveloppe waarin uw documenten uit Afghanistan werden verstuurd, dit terwijl u meende dat hij door de taliban vermoord werd toen u zich nog in Afghanistan bevond (NPO, p. 4). Deze tegenstrijdigheden, inconsistenties en hiaten over essentiële elementen in uw relaas doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban en de gevolgen ervan. Daarnaast legde u ook inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen door de taliban aan uw adres, hetgeen aanleiding gaf tot uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat er een

bom ontplofte in de omgeving waar u zich bevond, waarbij twee talibanleden het leven lieten. U liep na deze gebeurtenis naar huis, maar vergat ter plaatse uw telefoon en uw boeken. Toen u thuis aankwam, stuurden de taliban ongeveer een uur later een brief naar uw huis. Ze hadden ondertussen namelijk uw gsm en boeken gevonden in de omgeving van het incident (NPO, p. 21). Na het ontvangen van deze brief was u aan het praten met uw vader, toen er een uur later aan de deur werd geklopt door de taliban waarbij uw vader en grootvader werden vermoord (NPO, p. 18 en p.22). In dit verband is het gedrag van de taliban op zich weinig aannemelijk, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnt. Nog daargelaten dat het vreemd overkomt dat de taliban in een tijdspanne van een uur erin zouden geslaagd zijn uw naam te achterhalen, een dreigbrief op te maken en deze aan u te bezorgen (of zich hiertoe de moeite zouden getroost hebben indien ze de mening waren toegedaan dat u verantwoordelijk was voor het overlijden van twee van hun leden), komt het weinig overtuigend over dat de taliban u eerst een brief omtrent het incident zou sturen waarin ze u vragen om u te melden bij de gerechtelijke dienst van het islamitische emiraat (zie vertaling administratief dossier), om vervolgens een uur later aan de deur te kloppen en zowel uw vader als uw grootvader te vermoorden (NPO, p. 21 en 22). Dit alles houdt maar weinig steek. Hierop gewezen geraakte u eerst niet verder dan dat ze deze brief misschien hadden gestuurd in de hoop dat u vrijwillig naar hen toen zou komen (NPO, p. 19), om vervolgens te verklaren dat de taliban tijdens het sturen van deze brief foto's op uw gsm hadden gezien waardoor ze razend werden en meteen naar uw huis zijn gekomen en een inval deden (NPO, p. 19). U slaagde er hierbij evenwel niet op dat ogenblik te verduidelijken welke opzienbarende foto's ze dan wel op uw gsm hadden aangetroffen die hen tot een dergelijk handelen hadden doen overgaan (NPO, p. 19). Uw verklaringen voor hun handelen overtuigen dan ook niet. Dit alles ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af over het ontvangen van deze brief van de taliban en het gestelde gedrag van u en uw familie in dit verband. U verklaarde initieel dat de taliban de brief bezorgden en vervolgens een uur later bij u thuis langskwamen waarbij ze uw vader en grootvader vermoordden (NPO, p. 18 en p.21). U stelde hierbij dat de brief bezorgd werd door de talib Mawlawi Mohammed Yunus en toen u de brief ontving, u geen tijd kreeg om deze te lezen omdat de taliban een uur later reeds een inval deden in uw huis (NPO, p.18). Vervolgens gevraagd hoe u dit uur had gependeed nadat u deze brief van de taliban ontving, verklaarde u bang te zijn geweest, dat u aan het trillen was in de kamer en voor de rest niets hebt gedaan noch iemand hebt ingelicht over deze brief (NPO, p. 18). Vervolgens gewezen op uw gestelde gedrag en gevraagd waarom u niets met deze brief van de taliban hebt gedaan, veranderde u uw verklaringen. U stelde ditmaal dat uw moeder deze brief van de taliban ontving, ze zich afvroeg wat er in deze brief stond en toen uw vader dit document aan het lezen was, de taliban vijf tot zes minuten later een inval deden bij u thuis en begonnen te schieten (NPO, p. 19). Gezien uw inconsistente verklaringen over het ontvangen van deze dreigbrief van de taliban en het gestelde gedrag van u en uw familie, kan geconcludeerd worden dat u hierover geen klare wijn wenst te schenken. Het mag ook ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ met geen woord rept over deze brief van de taliban, terwijl u hiervan toen reeds op de hoogte was. Er kan immers verwacht worden dat u altijd melding zou maken van zo een fundamentele gebeurtenis wanneer u gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tot slot bleek ook uw kennis over de inhoud van deze brief van de taliban, die u neerlegde bij het CGVS, onbestaande (NPO, p. 18). Gevraagd naar de inhoud van deze brief, verklaarde u dat u het geschrift niet kan lezen (NPO, p. 18). Vervolgens gevraagd of u ooit enige stappen hebt ondernomen om de inhoud van dit document te achterhalen, antwoordde u naast de kwestie (NPO, p. 18). Er wordt verwacht van verzoekers om internationale bescherming dat ze kunnen vertellen wat ze precies neerleggen ter staving van hun relaas. Dat u het geschrift van het document niet kunt lezen, is geen afdoende reden om te verklaren waarom u niet weet wat de inhoud van dit document is. Er zijn immers nog andere manieren om te achterhalen wat in het document geschreven staat. U hebt blijkbaar ook niet de moeite genomen om de inhoud en/of betekenis van dit document te weten te komen. Dit tast danig uw geloofwaardigheid aan. Indien iemand beweert een nood aan bescherming te hebben en daartoe stukken voorlegt ter staving, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die weet waarover deze stukken gaan. De vaststelling dat u documenten neerlegt waarvan u de inhoud niet kent, is weinig ernstig te noemen. Bovendien verklaarde u dat al deze gebeurtenissen (ontploffing, beschuldiging van spionage door taliban en bezoek van taliban aan uw woning waarbij uw vader en grootvader werden gedood) plaatsvonden op 5 december 2020 (NPO, p. 4 en 20). Echter blijkt uit de vertaling van dit document, dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd, en waarvan u meent dit één uur voor de moord op uw vader te hebben ontvangen, dat deze dateert van 4 december 2020. Gezien uw gebrek aan concrete en correcte kennis over de inhoud van deze brief wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt bijkomend ondermijnd. Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat het slechts een fotokopie betreft. Bovendien kan andermaal verwezen

worden naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten. Daarnaast bleek ook uw kennis over de taliban die aan de basis liggen van uw problemen alsook over diegenen die u en uw familie viseerden onbestaande. Zo wist u niet welke twee talibanleden het leven lieten bij deze bomaanslag (NPO, p. 23). Daarnaast wist u evenmin met hoeveel en wie van de taliban bij u thuis langskwamen na deze gebeurtenis noch wie van de taliban uw vader en uw grootvader hebben vermoord (NPO, p. 23)

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen komt de geloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan, met name dat u door de taliban zou gevisieerd zijn, fundamenteel op de helling te staan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal het profiel en de problemen van uw oom [M.], alsook de beweerde link tussen zijn activiteiten en uw problemen met de taliban evenmin aannemelijk kon maken.

U verklaarde dat uw oom [M.] sinds kort verdwenen is en dat zijn verdwijning verband houdt met zijn activiteiten in het verleden (NPO, p. 13). Hierbij stelde u dat u hem de laatste keer sprak drie maanden geleden en hij u toen vertelde dat hij problemen kende met de taliban, dat ze op zoek waren naar hem (NPO, p. 13). In dit verband verklaarde u tevens dat de taliban op zoek waren naar uw oom omdat hij campagne voerde in het verleden bij verkiezingen (NPO, p. 13). Uw oom werkte in het verleden namelijk bij verkiezingen in Jalalabad voor de campagne van Haji Dilawar. Daarnaast rapporteerde hij in het verleden incidenten aan de overheid, waarvoor hij werkzaam was. U preciseerde dat hij een medewerker van het parlement was (NPO, p. 14). U merkte tevens op dat hij in het verleden actief was als journalist (NPO, p. 13). U heeft het CGVS er echter niet van kunnen overtuigen dat uw oom daadwerkelijk deze functies in het verleden uitoefende. U legde geen enkel document neer die de werkzaamheden van uw oom als journalist en medewerker van het parlement kunnen staven en slaagde er niet in uw nalaten te rechtvaardigen. Hierop meermaals gewezen, antwoordde u naast de kwestie om vervolgens eerst te verklaren dat de documenten van zijn studies, die u wel neerlegde, bij zijn echtgenote in Lekshaka dorp lagen en zijn werkdocumenten ergens anders lagen (NPO, p. 17). Deze uitleg overtuigt niet. Bovendien stond u tot voor kort in contact met deze oom waardoor kan verwacht worden dat u van de gelegenheid gebruikt zou gemaakt hebben om naar dergelijke documenten te polsen, temeer uw bewering dat het net door uw oom was dat u door de taliban van spionage met de overheid werd beschuldigd. Ze stelden immers dat u via uw oom informatie gaf aan de overheid (NPO, p. 14). Wat dit laatste betreft, mag het ook ten stelligste verbazen dat u hierover geen enkele melding hebt gemaakt bij de DVZ toen naar uw problemen in Afghanistan werd gepolst. Opmerkelijk is tevens dat wanneer u vervolgens tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd om al uw problemen te vermelden die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan, u andermaal naliet het belang van deze oom te vermelden in uw problemen met de taliban (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 3.5 & NPO, p. 21 en 22). Gewezen vervolgens op het feit dat u die oom eerder op de DVZ niet ter sprake bracht, verklaarde u bij de DVZ niet veel tijd te hebben gekregen (NPO, p. 27). Dit overtuigt andermaal niet. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas. Dat u naar het einde van uw persoonlijk onderhoud dan ook plots stelde dat de taliban u van spionage beschuldigden omdat er foto's van documenten van uw oom, alsook foto's van uw oom met belangrijke mensen op uw gsm stonden, is weinig ernstig te noemen (NPO, p.25), temeer u eerder tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud met geen woord hierover repte wanneer u herhaaldelijk zelf deze foto's ter sprake bracht of wanneer u vragen werden gesteld over deze foto's die door de taliban op uw telefoon werden aangetroffen (NPO, p. 19, 22 en 24).

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de incidenten die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden, met name dat de taliban uw huis in brand staken en de huiszoeking van de taliban in het huis van uw ooms langs moederszijde, waar uw gezin zich toen bevond (NPO, p. 26 en 27). In dit verband is trouwens ook het opmerkelijk dat u over deze talibanleden geen informatie kan geven (NPO, p.26-27).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskara, alsook de documenten van uw oom werden reeds hierboven besproken. Bovendien staat het onderwijsniveau van uw oom hier niet ter discussie. De kopieën van de taskara's van uw vader en uw moeder, leveren hoogstens een bewijs van hun identiteit

en herkomst, hetgeen in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. Hierbij dient nog bijkomend opgemerkt worden dat al de door u neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen, waaraan geen bewijswaarde kan gegeven worden aangezien kopieën door knip-en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien kan hier andermaal verwezen worden naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot

slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen

waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Shirzad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p. 3). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker citeert verschillende passages van de bestreden beslissing waarbij hij wenst *“zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS [...]”*

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban die hem ervan beschuldigen een spion te zijn en om deze reden zijn vader en grootvader hebben vermoord. Verzoeker stelt dat de taliban hem beschouwen als een spion omdat twee talibanleden omkwamen bij een bomaanslag vlakbij de velden van zijn familie waar hij op dat moment aanwezig was en waar de taliban later zijn telefoon en boeken aantrof. Verder vreest hij te worden gevisieerd door de taliban vanwege zijn connectie met oom M. Deze had in het verleden campagne gevoerd voor Haji Dilawar en hij was tevens journalist en parlementair medewerker geweest. Verzoeker verliet Afghanistan twaalf dagen na de moordpartij op zijn bovenvermelde familieleden.

Verweerder is van oordeel dat er sprake is van ongeloofwaardige, ernstige tegenstrijdige en inconsistente verklaringen van verzoeker. Hij concludeert dat verzoeker daarom niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover verweerder op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier:

(1) Verzoeker verklaarde bij de Dienst Voogdij dat de taliban twee van zijn familieleden hadden vermoord en zijn vader hadden verwond waardoor hij niet meer kon bewegen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker dat zijn vader werd mishandeld door de taliban. Bijkomend verklaarde verzoeker dat bij zijn vertrek uit Afghanistan, zijn vader nog in M. verbleef. Bij het CG verklaarde verzoeker dat toen hij zich nog in Afghanistan bevond, hij werd geïnformeerd over de moord door de taliban op zijn vader en grootvader. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat hij zowel bij de Dienst Voogdij, bij de DVZ als bij het CG heeft verklaard dat zijn vader en grootvader werden vermoord door de taliban. Het CG aanvaardt deze uitleg niet en wijst er nog dat de naam van verzoekers vader “Z.” wordt vermeld op de enveloppe waarin verzoekers documenten vanuit Afghanistan werden verstuurd.

(2) Verzoeker legde inconsistente verklaringen af over het ontvangen van de dreigbrief van de taliban en het gedrag van zijn familie in dit verband. Initieel verklaarde hij dat de brief werd bezorgd door talib M.M.Y. en dat hij geen tijd kreeg om deze brief te lezen omdat de taliban een uur later een inval deden in zijn huis waarbij verzoekers vader en grootvader werden vermoord. Verzoeker verklaarde tijdens dit uur bang te zijn geweest, dat hij aan het trillen was in de kamer en voor de rest niets had gedaan en niemand had ingelicht. Toen het CG verzoeker vroeg waarom hij niets met de brief van de taliban had gedaan, wijzigde hij zijn verklaringen. Hij stelde vervolgens dat zijn moeder de brief van de taliban

ontvangst, zich afvroeg wat er in de brief stond en dat toen zijn vader het document las, de taliban 5 tot 6 minuten later een inval deden en begonnen te schieten.

(3) De kennis van verzoeker over de inhoud van de dreigbrief van de taliban, waarover hij bij de DVZ overigens met geen woord repte, is onbestaande. De verklaring van verzoeker dat hij het geschrift niet kan lezen is niet afdoende. Verzoeker heeft geen moeite gedaan om de inhoud van het document te weten te komen. Hij verklaarde dat de ontploffing, de beschuldiging van spionage door de taliban en het bezoek van de taliban aan zijn woning waarbij zijn vader en grootvader werden vermoord plaatsvonden op 5 december 2020 terwijl uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat deze dateert van 4 december 2020.

(4) Verzoeker heeft het profiel en de problemen van zijn oom M., alsook de link tussen deze laatste en verzoekers eigen problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt om de volgende redenen:

a) Verzoeker maakte bij de DVZ geen enkele melding van het feit dat de taliban hem ervan beschuldigden via zijn oom M. informatie te geven aan de overheid. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG maakte verzoeker hier eerst geen melding van toen hem werd gevraagd zijn vluchtrelaas naar voor te brengen.

b) Verzoeker legde documenten neer van de studies van zijn oom M. maar niet van zijn werk als journalist en parlamentsmedewerker. Verzoeker slaagde er niet in hiervoor een bevredigende verklaring te geven waar hij stelde dat de documenten van zijn ooms studies bij zijn echtgenote lagen in het dorp Lekshaka en zijn werkdocumenten elders lagen. Dit klemt des te meer gezien verzoeker heeft verklaard tot voor kort nog in contact te hebben gestaan met zijn oom.

Het CG stelt ook nog vast dat er ernstige twijfels zijn over verzoekers identiteit en de eraan verbonden leeftijd waardoor zijn algemene geloofwaardigheid zwaar wordt gehypothekeerd. Zo beschikt het CG onder meer over informatie waaruit blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende waarbij hij als naam K.D. opgaf. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker nooit in Oostenrijk te zijn geweest en ontkende hij daar de naam K.D. te hebben gebruikt. Tevens stelde het CG vast dat verzoeker zowel in Bulgarije, Oostenrijk als België verschillende geboortedata opgaf, respectievelijk 2 januari 2004, 1 januari 2005 en 6 juli 2005. Verder stelde het CG dat een leeftijdstest uitwees dat verzoeker, die op het moment dat hij een beschermingsverzoek indiende verklaarde minderjarig te zijn (17 jaar), meerderjarig was. Op 6 oktober 2021 werd bepaald dat verzoeker 20,8 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar .

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties in het kader van de overwegingen (1) t.e.m. (4) a), waardoor ze overeind blijven. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen, door andere overwegingen aan te halen waarin er ook sprake is van dergelijke vaststellingen en hierbij te verwijzen naar het feit dat hij *“weinig geletterd”* is en naar psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over bepaalde gebeurtenissen, hij niet steeds consistent zal zijn en dat dit niet een teken van ongeloofwaardigheid hoeft te zijn. De vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in het kader van de overwegingen (1) t.e.m. (4) a) betreffen vooreerst geen details maar de kern van verzoekers asielaas en zijn directe vluchtaanleiding, met name de moord door de taliban op zijn vader en grootvader, de dreigbrief van de taliban en zijn link met zijn oom M. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij in dit verband over de hele lijn consistent blijft. Voorts kan uit een algemene verwijzing naar psychologisch onderzoek waarvoor wordt verwezen naar een boek van 2006 bezwaarlijk worden aanvaard als verklaring voor de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden. Er liggen geen medische documenten voor of attesten opgesteld door psychologen waaruit blijkt dat verzoekers mentale toestand van die aard is dat hij inconsistente of tegenstrijdige verklaringen aflegt. Voorts volstaat evenmin verzoekers simpele opwerping dat hij *“weinig geletterd”* is. Vooreerst toont verzoeker geenszins concreet aan dat zijn mate van geletterdheid een impact heeft op zijn vermogen tot het afleggen van consistente en coherente mondelinge verklaringen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers bewering dat hij *“weinig geletterd is”* niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG. De Raad leest immers in het gehoorverslag dat verzoeker tot de negende graad school heeft gelopen in Afghanistan (CG, p. 3). Op de vraag *“Kunt u lezen en schrijven?”* antwoordt verzoeker *“Ja, heel goed.”* (CG, p. 5). Verzoeker heeft hier ook aangegeven naast Pashtou en Dari, ook Engels te spreken. (CG, p. 5).

Voor wat betreft overweging (4) b), beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat van een verzoeker om internationale bescherming niet kan worden verwacht dat hij elk door hem aangehaald element staaft met documenten. Hij stelt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat *“asielzoekers vaak zo spoedig mogelijk wegvluchten uit hun land van herkomst waardoor ze niet de kans hebben op documenten te verzamelen.”* De Raad kan verzoeker algemeen volgen waar hij stelt dat verzoekers om internationale bescherming zich in een specifieke situatie bevinden waardoor zij dikwijls niet in staat zijn om hun verklaringen te staven. Echter wordt verzoeker in casu niet zozeer verweten dat hij geen documenten heeft aangebracht die aantonen dat verzoekers oom M. een journalist en een parlementair medewerker was, maar wel dat hij geen bevredigende uitleg geeft waarom hij er wel in slaagt documenten over studies van deze oom neer te leggen maar niet over diens werkzaamheden, te meer daar verzoeker heeft verklaard dat hij tot voor kort in contact stond met zijn oom. Bovendien wijst verweerder erop dat verzoeker de activiteiten van zijn oom en zijn eraan gelinkte problemen niet heeft vermeld bij de DVZ en ook niet bij het CG toen hem voor de eerste keer werd gevraagd zijn problemen te schetsen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker gaat op dit alles totaal niet in. Het is duidelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in het bovenvermelde artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt tot slot op algemene wijze aan dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling rekening moet worden gehouden met *“alle beschikbare bewijzen”* en dus ook met *“het schriftelijk bewijsstuk”* aangezien dit een positief effect kan hebben op deze beoordeling. Hij citeert hierbij uit het arrest M.A. tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat documenten deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Echter legt hij niet concreet uit met welke documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden en specifiek welk *“schriftelijk bewijsstuk”* verweerder zou hebben genegeerd. Het blijkt ook niet uit de bestreden beslissing of het rechtsplegingsdossier dat verweerder bepaalde door verzoeker neergelegde documenten niet in zijn beoordeling zou hebben betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij zijn beoordeling al de door verzoeker neergelegde documenten heeft betrokken. Met zijn algemeen betoog haalt verzoeker deze gedane beoordeling niet onderuit.

De Raad wijst erop dat in de aanhef van de bestreden beslissing een passage figureert over een leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat verzoeker in 2021 een leeftijd van 20,8 jaar had met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, wat maakt dat hij ten minste 19 jaar oud was bij zijn binnenkomst in België en niet 17 jaar zoals hij eerder voorhield. De beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2021 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon verweerder zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij ook definitief vast. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van het uitgevoerde leeftijds-onderzoek, waarbij hij verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement, kan niet tot een andere conclusie leiden.

De Raad merkt echter ook op dat verweerder in de aanhef van de bestreden beslissing ook nog vaststelt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende waarbij hij als naam K.D. opgaf en dat hij in twee andere Europese landen nog andere geboortedata opgaf. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de door verweerder gedane beoordeling van zijn uitleg hiervoor, noch van de door verzoeker aangebrachte taskara. De beoordeling van verweerder dat dit verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt, blijft dan ook overeind.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de hierin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's – blijkt niet dat over vermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld, te meer daar de aanvullende nota van verzoeker bronnen aanhaalt die dateren van voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Verweerder stelt in concreto vast in de bestreden beslissing:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

In het verzoekschrift wordt ook niets concreets aangebracht inzake verwestering.

De aanvullende nota van verzoeker bevat een stuk 1, waarbij verzoeker erop wijst dat hij zijn integratie in België wil aantonen. Ter terechtzitting wordt hier nog een stuk 2 aan toegevoegd.

Stuk 1 betreft een ondertekende verklaring van verzoekers werkgever C.B. nv, opgesteld op 24 januari 2024, waarin deze meedeelt zeer tevreden te zijn over verzoekers arbeidsprestaties en dat hij overweegt om hem in de toekomst aan te werven. Verder bevat stuk 1 een aantal loonfiches voor de maanden juni 2022 t.e.m. december 2023, opgesteld door uitzendfirma F. Stuk 2 bevat een ondertekende verklaring van de HR-consulent van de uitzendfirma F. van 24 januari 2024. Hierin stelt ze dat verzoeker reeds geruime tijd tewerkgesteld is bij werkgever C. B. nv. Ze wijst erop dat ze verzoeker graag willen blijven inzetten en ze roemt in dit verband zijn kwaliteiten.

Dat verzoeker thans aan de slag is bij werkgever C.B. nv., is lovenswaardig maar hiermee toont verzoeker niet aan dat hij “verwesterd” is, laat staan dat hij hiermee aantoont dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekers stukken lijken eerder gericht op het verwerven van een machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen dan op de erkenning van het vluchtelingenstatuut.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet langer in staat is zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Verzoeker heeft immers verklaard dat zijn familie in Afghanistan hem om de drie tot vier maanden contacteert via whatsapp. Hij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het taliban-bewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico loopt op ernstige schade, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's – kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt. Het houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Hij lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *“EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023”* in rekening worden genomen. Alleszins heeft verweerder een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december

2023 en COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie of op het vlak van verwestering. De Raad wijst er nog specifiek op dat de ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en haar oorzaak momenteel eerder vindt in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41). Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*" (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34). Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is dan ook ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadvrouw dat verweerder zich steunt op optimistische rapporten en dat de combinatie van factoren die verzoekers situatie kenmerken, alsook de situatie in Afghanistan, aanleiding moeten geven tot internationale bescherming. Waar ze stelt dat er geen info ter beschikking is over teruggekeerde Afghaanse mannen is het zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2).

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA